

Witte wereld – wandeling van Weesp via Nigtevecht naar Abcoude d.d. 21 januari 2023

Onder een deken van mist lijkt Diemen nog te slapen. Het perron is nagenoeg leeg als ik op de trein stap. Een sneeuwlandschap trekt aan mij voorbij. In Weesp stap ik uit. Vandaag loop ik mee met een nieuwe wandelgroep. De meeste leden zijn verbonden aan het Boeddhistisch Centrum Amsterdam. Aandacht voor meditatief wandelen zal vandaag dan ook niet ontbreken. Mijn wandelgenoten verzamelen zich bij de uitgang: goedgehumte mensen in winddichte outdoor jassen, op stoere Meindls - een enkeling op gypjes. Mij wacht een warm welkom.

De wandeling wordt begeleid door George, een boomlange man met pretlichtjes in ogen achter brillenglazen. Al twintig jaar stippelt hij mooie verstilde routes uit in de Randstad. Zo heeft hij al vele wandelaars naar verrassende plekken geleid onder de rook van Amsterdam. Ook vandaag zal hij ons voorgaan op zijn rubberen kaplaarzen. Een gewatteerde pet met oorkleppen bedekt zijn hoofd. Zijn heuptasje biedt voldoende ruimte aan zijn lunchpakket, een pakje Chocomel en een opvouwbaar zitmatje ter grootte van een vaatdoek. Eenvoud siert de mens.

We wandelen langs de half dichtgevroren Vecht door schilderachtig Weesp. Schoorvoetend lopen we over houten bruggetjes. Opgevroren sneeuw knarst onder onze profielzolen. Ik maak kennis met mijn medewandelaars. Wolkjes mist verschijnen bij elke uitgesproken zin en op iedere uitademing. Door een tunnel onder de provinciale weg verlaten we het centrum van Weesp. We steken het Aetsveld door en laten de bebouwde kom achter ons. Een weids wit landschap strekt zich voor ons uit zo ver als onze ogen reiken. Schapen staan onbeweeglijk bijeen. Hun dikke vacht steekt vaal af tegen de maagdelijk witte sneeuw. Een eenzame reiger zit ineengedoken in het bevroren riet langs de slootkant. Zijn opwaaiende grijze kuif verradt hem bij ieder zuchtje wind. Een zwerm spreeuwen is in een oogwenk voorbij. Behoedzaam lopen we over het met ijzel bedekte asfalt. Op een bol landweggetje gaat iedereen, zelfs George, wel een keer bijna onderuit. Gaandeweg verandert het wegdek in beter begaanbaar gras met half bevroren modderpoelen. George houdt ons bij de les. Hij vertelt over de Canadese ganzen, die we klapwiekend zien opstijgen. Hun vleugels hebben een grotere spanbreedte dan die van normale ganzen. George laat weten dat niet het Winterkoninkje, maar het Goudhaantje het allerkleinste vogeltje is dat we in Europa kennen. In een donker wak zwemmen niet alleen gewone eenden maar ook smienten, herkenbaar aan hun roodbruine koppen en rode ogen. Uit het hoge Noorden zijn zij naar de Lage Landen gevlogen om hier te overwinteren. Ze maken een ijl piepend geluid, maar helaas niet op afroep, aldus George. Onzichtbaar stijgt een Boeing over onze hoofden op, waarbij de stilte wreed wordt verstoord.

We naderen Nigtevecht. Het dichte wolkendek breekt onverwachts minutenlang open en zonnestrallen verwarmen ieders gezicht. Staand langs de rivier eten we wat. De sneeuw smelt stilletjes weg. Over de imposante nieuwe fietsbrug steken we het Amsterdam-Rijnkanaal over. In de diepte glijdt een containerschip onder ons door om verderop in de mist te verdwijnen. Achter kale populieren gaat Fort Nigtevecht schuil, waarin tegenwoordig een horecagelegenheid gevestigd is. Hier warmen we onze verkleumde handen aan koffie in kartonnen bekertjes en doen we ons tegoed aan worteltaart, mierzoete chocoladetaart of Red Velvet cake. Opgewarmd en verkwikt gaan de laatste kilometers langs het Gein ons makkelijker af. We lopen deze in stilte, al trekken de vele eenden zich daar met hun gesnater weinig van aan. Een rode boerenzakdoek aan een groen gelakte voordeur verradt dat het boerenprotest ook hier leeft. In de bocht doemt een in nevelen gehulde

oudhollandse molen op, door ons vereeuwigd met onze smartphones. Een ooievaarspaartje speurt met lange rode snavels in het bevroren gras naar voedsel. Hun rieten nest op een hoge mast was ons al opgevallen. Inmiddels mag er weer worden gepraat. Bij station Abcoude eindigt de wandeling en nemen we afscheid. George wordt nogmaals uitbundig bedankt voor de afgelopen twintig jaar, dat er nog vele mogen volgen! Ook de laatste mistflarden trekken op. In Amsterdam blijkt de zon de hele dag te hebben geschinen aan een strakblauwe hemel. Het kan verkeren.

Liesbeth Kwikkel, 22 januari 2023